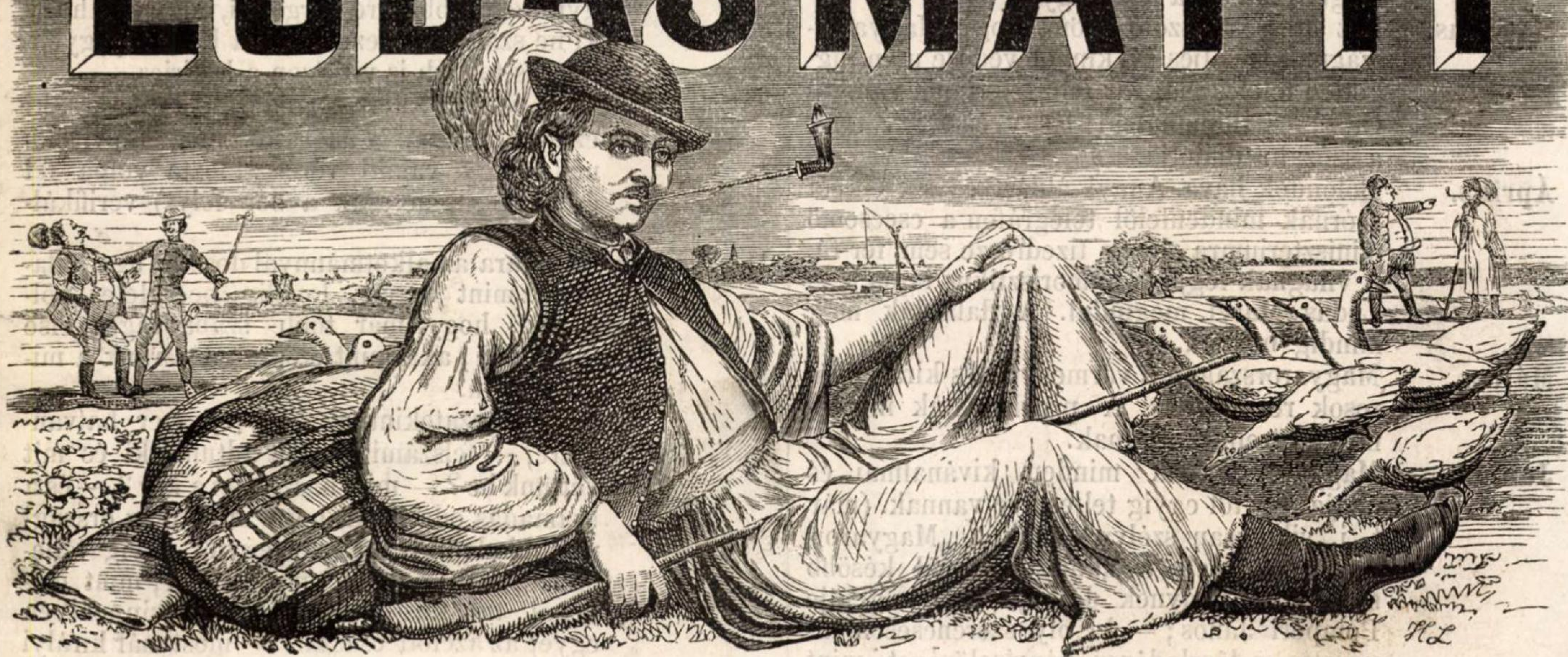
LUDAS MATYI

a magyar nép mulattató képes ujsága.

Megjelenik **minden vasárnap.** Ára 3 hóra csak egy forint.	Az előfizetési pénz a kiadó-hivatalba 3 korona-utcza, 18. szám alá küldendő.	Pest, sept. 22. 1867. 25. szám.	Gyüjtőknek öt előfizető után tiszteletpéldány jár.	SZERKESZTŐI IRODA: Magyarutcza 1. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely Ludas Matyinak van szánva.

Alkotmányos töprenkedések.

Vajjon mit csinál most Deák szent Lászlóban?
Erre a publikum kiváncsi valóban.

Csendes magányának élveit keresi, —
Vagy tán a közösügy vonaglását lesi?

Ideje volna ha szólna valahára . . .
Rá jár a rud nagyon hüséges pártjára.

Szegény árva nyája annyira elszéledt:
Nehány juha már a tigrisekhez tévedt.

Jámbor juhnyáj ugyan mi lesz most belőled?
Más legeli el a borostyánt előled.

Pásztor nélkül nem érsz . . nem egy fakolompot,
Hogy magad lábán jársz, nem hiszed, de mondod.

Uj alkotmányotok semmikép se ékes,
Bölcseségtek pedig szörnyüképen kétes.

Zabi az ujszülött, korántsem törvényes . .
Szopni — az igaz tud, mert örökké éhes.

E fattyunak vajjon ki lesz keresztapja?
Türr hazánkfia-e . . . avagy pedig Klapka!

Hogy idétlen kölök . . már mindenki látja . .
Nem életre való, csak a száját tátja.

Hijába dajkálja sok kuruzsló bába:
Koporsóban van már annak a fél lába.

Ha rá jön a krizis s pedig nemsokára —
Keresztelő után temetése várja.

KONDOR MARCZI.

Mészáros Károly

Krónikai töredékek 1867-ről.

Január. Február. E két hóban átalános remény és vajudás közt sinlődött az ország, hogy hát ha mégis lesz valami abból az alkotmányosságból. Megteremtetik a közösügy.

Márczius. Hét országra szóló öröm, hogy Magyarországnak 18 teljes évi kinszenvedése után független felelős magyar miniszteriuma van. — Országos illuminátzió! Hegy és völgy csak a szózatot dudolja.

Április. Bolondok hava. Annyi áldást és szerencsét szórnak mindenfelől telegráfon a csecsemő miniszteriumra, hogy tizedrésze sem fér rá. A világnak legjobb humorisztikus lapja!!.. Ludas Matyi megindul. A dalárdák még mindig bőgnek.

Május. Magyarországon a vármegyék és királyi városok restórálnak. A provisoristák mindenütt győzelmet aratnak.

Junius. Magyarországnak minden kivánalmai és óhajai egytől egyig teljesülve vannak. (már t. i. világosan szólva annak a „Magyarország"-nak, mely a miniszteriumnál később született s melynek dajkája és édelgetője Pompéri János; — ki oly szerencsésen átugrotta a jászladányi képviselőséget, mint a kabai csizmadia a garádját.) Na ha már Magyarországnak mindene meg van mit szeme szája kivánt, — tehát csak Erdélynek is jut valami. Az igaz, a pénz-, had- és külügy s más efféle apróságokon kivül minden meg van. Meg van a fináncz — stempel — steuerbuch — trafik; szóval minden ugy van mint Bach és Schmerling idejében.

Julius. A posta magyar lábra szerveztetődik, ezt nemzeti szinü szekrények hirdetik az utczák szegletén. Még a verebek is csiripolják az alkotmányos szabadságot. Az exellentiás méltóságos és nagyságos uraságok a dolgok ily mágnásos fordulatával szinte mind meg vannak elégedve, a kisebbségnek, már mint a népnek pedig muszáj megelégedve lenni.

Augusztus. Erdélyben a megyék és székelyszékek szinte restaurálva vannak, — a magas kormány teljes megelégedésére a Bach és Schmerling huszárok kevés kivétellel mind bekapitulálták ismét. Az öröm nagy a beamterek között, de a szomoruság még is nagyobb az elégedetlen nép között. Buzahordás és nyomtatás van. A szegény népnek azonban nincs pénze s ezért le van hangolva. Várja a konstitutiótól az adóleszállitását, akarám mondani az adó exequáltatását.

September. Hogy mind az, mit a bolond világ kitartó hazafiságnak, elvkövetkezetességnek, becsületességnek szokott nevezni, csakugyan ábrándos bolondság, mely mitsem hoz a konyhára, kezdi a nép belátni .... és tudja már hogy hanyadán van, mert a kvóta megvan alapitva s a nép megváltója megtagadtatott.

October. Az országgyülésnek legelső teendője leend (már e jövendölés) a felelős miniszteriumnak még egy évre provisoriumot szavazni, tehát marad minden a régi kerékvágásban. Az adó országszerte exequáltatván, a fináncz-miniszternek bő szüretje lesz.

November. Az egy évi provisoriumat csak azért is megszavazza a majoritás, hogy mához esztendőre midőn a képviselők ujválasztás alá esnek, — a Deákpártnak hivatalserege erélyes fellépése folytán ismét sikerülhessen az országgyülésen többségre vergődni, hogy valahogy ki ne szalassza keze közül a kormány gyeplüit, és tovább is virittson a kikirics.

Kandó Kálmán miniszteri tanácsos, ki ezuttal a nélkül választatik meg képviselőnek, hogy valaki vérét áldozta volna fel érette, (csupán csak a bor folyt) verifikáltatik.

Deczember. Ekkorára az alkotmánnyal dosztig ugy jóllakunk mint derék, loyális, becsületes polgárok, hogy már több szabadságot else fogadunk, akármint erőszakolná ránk a miniszterium.

Visszatekintünk még egyszer hatvanhétre, — felszámitjuk mit adtunk ki és mit vettünk be? — mi a haszon mi a kár? — és a számadás oda üt ki, hogy miután az országnak minden kivánalmai egytől egyig teljesültek, nincs egyébb tenni valónk, mint elővenni tubákos pixisünket, s csippentvén egyet az azelőtt császári — most már királyi sárga tobákból — szippantsuk fel és ..... trszsz ... trüszentsünk egy nagyot és kérjük a jehovát, — hogy ne adjon a magyar népnek boldogabb uj évet, mint az 67-iki vala, mert e nép már megelégedett.

A zsidóemánczipáczió pedig marad a jövő évre, tehát adjő czifra konstitutzió.!!

Dulful Péter levele

Ludas Matyihoz.

Édes Matyi pajtás! igaz-e vagy kósza
Hir az, hogy immáron nyakunkon a kvóta?
Igaz-e, hogy Bécsben a delegátyusok!
Huszonöt perczentig már obligátusok?
És hogy Böszörményit sajtóperbe fogták ...
Tőle a szent igék ezrit elkobozták?
Mig válaszod kapnám, mond Laczi bácsinak:
Majd kisegitik őt a tigrispártiak!
Vagyunk ám elegen itten a vidéken —
Alig tarthatjuk már önmagunkat féken.

Ujdonságkép annyit irhatok pajtikám!
Dohányunk, mit szivunk, korántsem trafik ám.
Hisszük, hogy eljövend a minek jönni kell, —
E bugyogós kornak csakugyan veszni kell.
Bugyogónak hivják nálunk azt a zsákot:
Melybe némely satnya két lába bemászott.

Nem akarom most itt azt elősorolni ...
Kiken szeretnők azt szépen kiporolni.
A mi nótánk csak ez: nem kell nekünk kvóta ..
Az is ..... a ki, a nyakunkra rótta.

Irta e nehány sort — egyik jó barátod!
Volt iskolatársad, kenyeres pajtásod!
Vörössapkás honvéd egykor Damjanicsnál..
Most hivatala van, jó pajtás! ... a napnál.

Dulful Péter.

Eredeti levelek.

XXX.

Téns uram!

Tudok én egy kicsit németül, még pedig ugy, hogy engem ugyan bolonddá nem tesz a nyelvével az a német. Kell is már látja téns uram! hogy az ember németül tudjék, mert közeledünk ahhoz, hogy mahónap németül beszéllünk még az ur istennel is. Hanem hát ki kell tanulni ennek a hasmenös nyelvnek a fortéjját, s tudni kell, hogy mikor a német ezt mondja a magyarnak w a s z, — haragszik az ebalelke, — annyiba kell venni mintha vasat kivánna, a vasból pedig van a nyakvas. Mikor meg azt mondja gut morgen, — nem azt teszi a, hogy jó reggelt hanem azt, hogy majd csak holnap lesz jó hozzád. Olyan beszéd az mint mikor a csapszékajtó felibe irják „ma pénzzér holnap ingyen“ hát még mikor azt mondja „g u t“ nem kell neki hinni, mert kutat ért alatta — a mibe bele akar buktatni, a tályog egye meg.

Most meg már mindég azt mondja, hogy k v ó t a, e meg annyit tesz hogy k ó t a, a melylyel kiénekli zsebünkből a drága nótát, a banknótát, s ha oszt odaadjuk neki rá mondja: i t a n g, — s mink meg azt hisszük annyit tesz, hogy köszönöm? azt biz a fekit, — akkor is azt mondja b i t a n g!

Bécsbe most a magyaroknak azt mondják g e f ä l l i g, — igen ám de ide haza onnan messziről ugy hallik hogy k e f é l l i k őket.

A legszentebb életü emberre is csak annyit mond hogy h a j l i k, — de az ily rosz nátziónak nem is hiába g e b e d t az imádsága. Nem csuda különben mert s z é l a lelke, r o s z a lova, h á j a szénája; oszt e mellé még oly galád, hogy ha rá mutatt a feleségire, — hát azt mondja hogy v á j b e l e, az édes apjáról is csak annyit tart, hogy f á t é r, akár mit tud avval kezdi, hogy ő k a n, hogy a hóhér herélje ki mindet.

Na hát téns uram! ugyi hogy én csak értem a mi a német lelkibe van, — az ilyen emberekért bizony kár puskával megválogatni az országgyülési követeket. Kár még a hetvenhetedik apjok adósságát is elvállalni. Kár töllük félni, olyanok ök mint a bolhák, rajtunk élnek, szijják a vérünket s a hol csak egy van is meglátszik a nyoma mint a poloskáé.

Hejj hejj uram isten! csak azt engednéd már, hogy egyszer már megbolházkodhatnánk ugy kedvünkre s ne kék mindig csak vakaródzani.

Karakán Marczi
gulyás-bojtár.

Hála- és üdvözlő-felirat.

(Egy nagytiszteletü tudós Baranya megyei esperesthez.)

Szent csókokkal illetett lelkiatyánk! szeretett gyámolitónk a Jézus Krisztus nevében!

Jól tudatik általunk, miképen kegyelmed a mi urunk Jézus Krisztustól nyert apostoli talentumai szerént megvizsgálván a mostanában választott nagy tótfalusi lelki atyának származási állapotját és vérségi öszveköttetéseit, találja vala azt salamoni bölcseségével, épen mint magával kegyelmeddel, ugy az egész baranyai papsággal atyafiatlan, komátlan és sógortalan voltában, miért is kegyeskedett kidúrni öt onnét a Jézus Krisztustól adatott apostoli ereje szerént, hogy lenne az mondott egyházban kegyelmed fijának, sógorának és komájának Czucz Lajos jóakarójának zsiros hivatala.

Jól tudatik az is, mikép az e miatt megháborodott hivek nem választanak vala papot mindez ideig, ha nem élnek vala, mikép az urnak különös lelki kegyelmébe fogadott nazarénusok immáron tiz heteken keresztül egyházi pásztor nélkül; mely által titkos felekezetünk növekedésének gyarapitása, kegyelmed által valósággal czélba vétetett.

Ugyanazért nagytiszeletü tudós kegyelmed által titkos felekezetünk javára tett eddigi üdvös szolgálataiért im fogadja tölünk szent csókjainkat, mint a kegyelmedre és házanépére a szentlélektől könyörgött mennyei ártatlan ajándékainkat urunk Jézus Krisztus nevébenÁmen.

Kelt Pacséron, anno 1867. sept. 16-án.

A nazarénusok titkos gyülekezetének megbizásából

Motólla Péter m. k., takácsmester.
Csiriz Gábor m. k., csizmadiamester.
Néhaüti Mátyás m. k., kovácsmester.

Ungvári ballada.

„Elnök! — szóla a nép —
Nyittasd ki börtönöd,
A mit parancsodra
A várnagy megtömött.

Bocsásd szavazatra . . .
A Mocsári pártot,
Szabad polgárok ők!
Nem pedig jobbágyod.“

Ez őszinte szóra
Csak ez a felelet:
„Kedves cserepárom!
Lődd ki a fegyvered.“

Piki, paki, piff, puff!
Durrogat a puska . . .
S vértől piros, — vértől ázik
Az ungvári utcza.

Mindegy akármitől,
Piroslik vagy ázik,
Csakhogy ismét választhattak
Egy hű Deákpártit.

Nem jő számitásba . . .
Ekkor a vér árja . . .
Csakhogy felmászhasson Kandó!
Az uborkafára.

Pompás hatvanhetes
Alkotmányos élet!
Mint verebet ugy lövetik
Rakásra a népet.

Szittya.

Csárdai

I.

Iszik a betyár a padon,
Siratja a kis leány nagyon;
Ne sirj kis leány olyan nagyon . . .
Nem ütik a betyárt agyon.

Kis leány: Hej nem is azért sirok én, mert nem féltem én Bandimat husz toprongyos némettől se, — hanem attól félek, hogy letalálják itatni és aztán . . . k i z s e b e l i k.

Pattantyuk.

A csehek közül egy nagy karaván készül ismét Magyarországba vándorolni és itt megtelepedni, mintha bizony 18 év alatt nem duplán kikaptuk volna már a porcziót belőlük, tehát a csaszlaui sógorokból nem instálunk többet, mert azt csak nem kivánhatják, hogy kedvükért saját hazánkból mi szökjünk meg.

Az r . . . i tanulók valami jótékony czélra pénzt gyüjtögetvén magok közt, midőn az aláirási iveket összeszámláláskor kiváncsian nézegeték, hogy ki mennyivel járult a jótékony czélhoz — felkiált egyik ifju: „n é z z é t e k b a r á t i m! a G ö r g e i f i u 10 f r t o t a d o t t.

S z j a p a j t á s! k ö n n y ü n e k i, m e r t a k k o r a d a r a b f ö l d e t s e n k i s e m a d o t t e l m o s t a n á b a, m i n t a n n a k a z a p j a“ — jegyzé meg az ifjak egyike.

---

mulatságok.

II.

Ferencz számadó gazda: Zsiga te! hogy is van az a nóta:

A csárdában három czigány hegedül,
Nem kell nekem csak a quóta egyedül.

Nevezetes egyéniség volt Debreczenben a kis Klopter Mátyás, tanult okos ember is volt abban az időben mig élt, de biz a feleségével békesség dolgába nem sok jót jegyzett fel róla a krónika.

Na de mikor a közügyek okos embert szemelnek ki a dolog élire, a családi viszony sohasem jő kérdésbe. Elég az hozzá, hogy Klopter Mátyás urat megtették egy izben ülnöknek, mely kitüntetés őt véghetlen jó humorba hozta, annyira hogy kedves hites társának tündöklő ábrázattal dicsekedte el, hogy ő már ülnök.

„Ideje is már egyszer — szólt a szegény asszony egykedvüen — mert biz elég régen vagy már álnok.“

Volt a provisorium alatt Debreczenben egy hires kutyasintér. Soká ette a prófontot a katonaságnál, — mikor aztán hazakerült obsittal, e nemes hivatalt vállalta el, hogy megélhessen. Egyszer telefővel széles dicsőségében megállott a piacz közepén, s igy adta tudtára a népségnek hatalmas kilétét: „husz esztendeig voltam a császár kutyája, — most meg én vagyok a kutyák császárja.“

Hanem egyszer nagyon megaprehendált valamiért, s ment egyenesen fel a városházához az akkori polgármesterhez, — vivén magával kutyaütő szeges buzogányát szólla: „nem kell a hivatal, fogja téns uram a botomat, érdemesebb kezekbe ugy se tehetném le.“

Ungvár városa polgárai egy petitiót akarnak a miniszteriumhoz benyujtani, — melyben a Kandópárt kolomposainak megjutalmaztatását kérik olyformán, hogy ha már képviselőjük miniszter-tanácsos, Petrovai 2 ik alispánt legalább is tiszteletbeli miniszterré, Tordai Ede uraságát valami titkárrá, — Markos Gyuri fiskálist pedig Mexikóba királyi fiskussá, és Vezerle Zsigát mint a katonák vezérlőjét, valamelyik miniszteriumhoz amtsdinerré nevezzék ki. Ez utóbbit természetesen azon privilégiummal, hogy revolverét mindig zsebében hordhassa.

Egy Veres nevü fotográf és egy Vastag nevü festő, mint Borsos és Doktor, kompániába állottak s ketten nyitottak egy fényirdát e czég alatt „Veres és Vastag.“

Bemegy a fényirdájokba egy zsidónő leányával együtt s lefényképezteti leányát. Harmadnapra haza viszi a leány a jólsikerült fényképeket s mutatja a mámelének. Persze a képek alá oda volt nyomva a fényirda firmája: „Veres és Vastag“. Mit olvasván a zsidóasszony s látván, hogy mindenik portré alatt ott áll a Veres és Vastag, rá ront a fényképészekre rettentően protestálva, hogy az ő leánya se nem veres se nem vastag, — ily fuser munkáért nem fizet, adják vissza a pénzét.

Furcsa história történt nem rég egy bizonyos egyházmegyében. Volt itt egy fiatal káplán ki a csökönyös egyházkormányt haladásra nógatta s e végből a lapokba tudósitásokat küldözgetett, melyekben a korifeusok eljárását megrovogatta. Hát most a czikkeit ugy czáfolta meg a szent consistórium, hogy kicsapta a czikkirót a hivatalából. Ugy e atyámfiai! ez különös egy kritika? mintha csak Chinában élnénk.

Két borozó — egyik református a másik lutheránus — a felett vitatkozott egymással, hogy melyik vallásfelekezet bir egyik a másik felett elsőséggel.

Kifogyott már mindkettő meglehetősen az argumentumokból, végre a református azt állitotta, hogy lutheránust még a czigányok közt sem talál egyet se.

A lutheránus erre az állitásra oda hivja a közelökben ásitó banda primását s kérdi tőle:

„Te Ferkó! van-e ti köztetek lutheránus vallású?“

— Ó kirem átossággal mán hogy vóna, czigány is legyen, meg lutheránus is, ha köztünk ilyen akadna, mingyárt megtagadnám a falamiámat.“

Vallást tanitott a falusi mester a gyermekeknek s kérdi magyarázat után egyik tanitványtól:

„Na Gyuri fiam! hiszed-e hát most az Istent?“

— Igen is hiszem rektram! —

„Hát te Jancsi! hiszed-e a Krisztust?“

— Hiszem igen is. —

„Hát az istent hiszed-e?

— Azt már Gyurka hiszi rektram. —

Az egyszeri lelkész nem kelhetett fel olyan korán, hogy szomszédasszonyát már dologba ne látta vagy ne találta volna, megszólitja tehát egyszer:

„Ugyan lelkem szomszédasszony! ha éjjel nappal dolgozik, hát mikor alszik?“

— Bizony édes tiszteles uram! nem is győzhetném ezt a sok álmatlanságot, ha az a kis templombeli álmom nem volna, ott szunyókálok egy keveset rendesen.

Panaszkodván egy özvegy asszony a király előtt, hogy fiát katonának vitték, monda a király rámutatva környezőire:

„Ne busuljon azért jó asszony! hiszen lássa mi is mindnyájan katonák vagyunk.“

Mire az özvegy felelé:

— Jaj az urak arra valók, mert nem tanultak mesterséget, de az én fiam már kitanult csizmadia.

Kurucz hangok.

I.

Látlak édes magyar népem!
Szomoruan nézlek,
Miként töröd jó magadat
Hogyan lehess német?

Isten neki teljék kedved . . .
Csupán arra kérlek:
Költözzél ki Csaszlauba
S tagadd meg önléted.

II.

Honvéd barátim! nézlek és csudállak,
Ugyan van-e ép-kéz-láb köztetek?
Segélyezéssel ám nagyon kinálnak —
Csak a tilos, hogy ti segéljetek
Szegény hazánk ügyén . . .
Hajh! sirva nézlek én.

Bodrogi Jónás.

Sziporkák.

Férj. Hadd el anyjuk! ne féltsd te Gusztit. A ki ifjuságában kitombolja magát, abból válik a legjobb férj.

Nő. Ha ez igaz, ugy te ifjuságodban nagyon solid lehettél.

Férj. Én egy nehéz keresztet hoztam el a templomból, mit tegyek vele?

Nő. Vidd vissza édesem oda, a honnét elhoztad.

Férj. Ugy hát jer feleség, menyjünk a templomba, visszavezetlek az oltárhoz, honnét elvezettelek.

Egy végrendeletből. „7-er A napokban elveszett két tehenemet is Aladár fiamnak hagyományozom, ha viszsza kerülnének; ha pedig nem kerülnének vissza, ugy maradjanak Kondás János nevezetü hü szolgámra."

Vendég. Korcsmáros ur, ugy látszik, ön étlapjait censura alá küldi.

Korcsm. Honnét gondolja, nagyságos uram?

Vendég. Mert a java mind keresztül van huzva.

Hadnagy. Kedves nagysád! voltam bátor felkeresni még egyszer, hogy végbucsu tiszteletemet megtegyem.

Özvegy. Örülök rajta.

Az asszonyok nem mennek menyországba, vagy legalább hajdanta nem jutottak oda. Kitünik ez Szt. János szavaiból, ki igy ir: „és lőn a mennyekben c s e n d — e g y f é l ó r á i g t a r t ó.

No öcsém! most már szolgabiró vagy, vehetsz magadnak feleséget.

— Örömest, csak tudnám kiét. —

Bálban. Kisasszony! kegyed növére igen szép, mint egy angyal. Csak az kár, hogy nem tud beszélni. Már három táncz alatt folytonosan mulattatom, de még nem hal ottam egyéb szavát, mint „Óh igen!" Nem különös az?

Kisasszony. Óh igen!

Szakácsné. Parancsolja nagyságod a kávét rögtön, — vagy vár, mig kész lesz?

A. Ugyan barátom, hogy tudtad ez urat nekem élelmezésre ajánlani? Hiszen ez egészen tönkre juttat; — pedig azt mondtad, olyan gyomorral bir mint egy gyermek.

B. No persze! ugy értettem, olyan n a g y gyomra van, m i n t e g y g y e r m e k.

A. Mi a manó! Aladár oly jó lábon áll, hogy ekvipázson járhat.

B. Én az ellenkezőt hiszem, mert akkor nem j á r n a kocsiban; tehát r o s z lábon kell neki á l l a n i.

A. Gratulálok uram! hogy G. elvette leányát, hogy van megelégedve vejével?

B. Ami vömet illeti, jó, — csak az kár, hogy nem tud játszani.

A. Hisz azon csak örülhet.

B. Igen ám! csakhogy mégis mindig j á t s z i k. —

Egy vaskalapos esperest dicsöitésére.

Van egy hires egyházmegye,
Annak meg egy esperese,
Még ugyan nincsen nagy hasa,
— Mi nagy baj a?
Hanem azért ő nagy basa!

Vagyon neki nagy hatalma,
Mert ő mindenkit felfalna;
Káplán s tanitókon tölti,
A mint győzi
Bosszu dühét . . . eb az ingi.

Hogy hire nem terjed nagyon,
Annak csak egy oka vagyon:
Bach uram már megelőzte,
És előle
A borostyánt lelegelte.

Érdeme most szaporodott,
Mert egy káplánt kicsapatott.
Ugy kell annak a káplánnak . . .
Mért nem köszönt a papjának —
S a lovának.

Hányat ütött az óra?

Legujabb fővárosi történet.

Egy magasrangu urnőnek egy fiatal opera énekes jobban tetszék, mint öreges ura, s hogy a fiatal énekes iránti vonzalmát napfényre hozhassa, Adonisának egy arany órát vásárolt — lánczczal együtt 800 frtért. Azt azonban, a delnő nem tudta, hogy az óra hangosan veri az órák számát, tehát kebelében helyezé el. — Véletlenségből éppen akkor lépett be a férj szobájába, midőn az óra ütni kezdett.

A bájdus hitestárs azonban gyorsan feltalálta magát; — elbeszélé könnyen hivó öregének, hogy hazatértében az uton egy órát talált és kérte férjét, hogy lenne szives a talált órát a kapitányságnál letenni.

Kevés idő mulva jelenkezék az opera énekes, mint az elveszett óra tulájdonosa, s miután az órát — a vett tudósitások nyomán — részletesen leirá: neki kézbesittetett. Nehány nap mulva azonban a férj ugyanazon órásmesternél, hol neje az órát vásárolta; saját óráját akará igazittatni. Az órás midőn a férjet látta jönni, ezen szavakkal sietett eléje: „hogy van méltóságod megelégedve az órával melylyel a grófnő meglepé?" (a becsületes óramester azt gondolá, hogy egy hitestárs mást meg nem lephetne egy órával, mint férjét.)

„Igen jól" — válaszola a gróf.

Ezután minden világos lőn előtte . . . azonban meglepetését a mennyire lehetett iparkodott észre nem vétetni; hanem miután az órástól megtudá, hogy még 200 frt. jár az óráért, azt a legnagyobb készséggel kifizette.

Daczára azonban, hogy a drága órát meg nemkapta, mégis jól tudta, hogy odahaza h á n y a t ü t ö t t a z ó r a?

Szótalány.

Hi engem a német . . .
Azt tudja ló vagyok,
Pedig a nem vagyok
Mert láb nékül futok.
De hijába futok, —
Magzatim elveszik . . .
Egyik róla iszik,
Másik róla eszik.

Politikai diszkurszus

Iczik szomszéd és Mihály gazda között.

Mihály. Hát hogy sikerült a Türrnek adott nagyszerü fáklyászene szomszéd! hallottam, hogy maga is ott volt?

Iczik. Nü nü nü tholán bizuny csufot akarja kend Mihály gazda belülem őzni?

Mihály. Nem biz én szomszéd! komolyan kérdezem, mert hát nekem egy kis sorom lévén azon estve, nem lehettem jelen, ezekből a fránya ujságokból meg ki nem okoskodhatik az ember, a hányféle, annyifelé csüri csavarja a dolgot; a ki saját szemeivel látta, csak leginkább referálhat róla. Noshát hogy történt?

Iczik. Hát ogy thürtént, hugy hazafiság a nemzetiségnek . . . futtsh. Althábumagy helyett megfogthuk a bajai csizmadiát; mi thübb thodja khedves Mihály gazda! a fáklyát is a magam phénzén káfultham ütven krajczárt kidubtam a szabadelvő hazafiságér azirt is vagyuk egy khicsit brájgesz . . . haragus. Uszthántég az a Szitár der fiskál, micsuda szúnúklat szithálta el mint a pitlés malum? pitze gepore! mit üzenget ő a dritte Napuleunnak a sóguráthul az Iczik nevében? ha én akharum valamit üzenni valakhinek, pláne a Napuleon császárnak, khöldöm neki egy telegráfische depesch a magyar királyi telegráfon, khiteszem némethül die Antwurt is gezahlt és pünkthüm. Zoloch lében ezer eszthendüig Mihály gazda nem megyek thübbet fáklyásmuzsikhával thiszthelkhedni, mig nem thodom, bizunyusságusan kóser-e vagy tréfe hazafih . . . a kinek illuminálnuk, dasz zóg i.

Mihály. Az is annak a rendje szomszéd! hogy az ember gondolja meg jól először mit tesz, mustrálja ki emberét, hogy ki fia? és azután csapjon neki hókusz pókuszt. Lássa, ha már épenséggel demonstrálni akart a mi szabadelvü pártunk, megkellett volna választani a szónokot, kinek szavaiban gáncsot az irigység sem találhatott volna, mert tudja Iczik szomszéd! hogy ezek a mi osztrákimádó elleneink oly szőrszálhasogató flibuszterek ám, kik még a kákán is csomót keresnek; — ha osztán valaki közülünk egy hibás szót kitalált szalajtani a száján, elkapják azt, mint kutya a konczot, és addig rágódnak rajta, mig a foguk ki nem törik benne. No már ha én köszöntöttem volna fel Türr gyenyerális uramat, én bizony semmi izeneteket nem küldözgettem volna tőle sem Napoleonnak, sem annak a kinek, mert az én dikczióm rövid lett volna mint a nyul farka . . .

Iczik. Hát hugy khüszüntette vulna fel Mihály gazda?

Mihály. Hogy-e? hát csak igy ni: „isten hozott derék hazánkfia, adjon az isten erőt egésséget néked, hogy szegény hazánk javáért és szabadságáért szinte oly hőstetteket, tégy minőket fogadott hazád Olaszország függetlenségeiért kivivtál.“

Iczik. Ukus ember maga Mihály gazda, mert csak lemente után dicséri a napot.

Ludas Matyi gyorspostája.

Azs én nagy jó uram
A princsipálisom!
Érdemes gyüjtöit
Tisteli alásson:
Hogy csak addig üssék
A vasat mig meleg,
Hogy valamiképen
A fináncziminiszter
Sürgős rendelete . . .
S az adóhátralék
Exekutziója . . .
Ne előzhesse meg.

Simai urnak Nagy Kátára: Az ohajtott karikatura képen nem mulatnának előfizetőink, privát passióért pedig 15 frtot, mint a mennyibe egy képünk kerül, kiadni egy kissé borsos lenne. Mit tegyünk a küldött egy forinttal.

Rajzoló **Stuhlmüller.**] Laptulajdonos és felelős szerkesztő: **MÉSZÁROS KÁROLY.** [Metsző **Horváth.**

Kiadja és nyomtatja az Első magyar egyesületi könyvnyomda (Fanda és társai) 3 korona-utcza 18. sz.

E számhoz van mellékelve a „Jó barát“ czimű képes ujság előfizetési felhivása.